

сѣнки и зеленини. Кристални поточета бѣгахъ изъ моравитѣ и изъ между кичаститѣ джбови горици. Въздухътъ наситенъ съ розови благоухания, като будоара на една царска фаворитка. Тукъ долината особено подъ лазурното небе и радостно сияние на слънцето бѣше засмѣна и възхитителна, като земенъ рай. Но тя не привлече вниманието на пхтника, той не видѣ нищо отъ това...

Той би прѣдпочелъ да ѝ видѣше въ пламъци.

Пхтътъ му минаваше прѣзъ турското село Рахманлари, най-блиското до Клисура. Той безстрашливо го приближи. Кога минаваше между гюловитѣ градини на края, срѣхъ го нѣколко въоръжени турци, тѣ бѣхъ стража.

— Отъ кждѣ идешъ, брате?

— Отъ Алтжново.

— За на кждѣ!

— За Ахиево... Татъкъ мирно ли е?

Ахиево бѣше турско село, най-ближно до Бѣла-Черква.

— Слава Богу, татъкъ е мирно.

Огнянову се сви отъ болка сърдцето.

— Ти по-добрѣ остани въ село. Утрѣ ще биемъ Клисура.

— Да видж... сбогомъ!

И Огняновъ влѣзе въ селото.

Той найде улицитѣ сега извънредно оживлени. Изъ тѣхъ сновѣхъ купове турци, набучени и напхрѣхнали съ оръжия. Кафенетата бѣхъ натъпкани също; бакалицитѣ пълни, ханътъ пленъ. Очевидно, тукъ имаше нѣколко стотинѣ души, пришле отъ околнитѣ села, за да нападнатъ Клисура. Рахманлари бѣше сборниятъ имъ пунктъ. Обхванхъ отъ страшни прѣдчувствия за сждбата на Клисура, Огнянову се се искаше да добие по-положителни свѣдѣния за Бѣла-Черква; се му се вѣрваше, че може, на послѣдния часъ, да е станала... Съ тая цѣль помисли да влѣзе въ хана, що го държеше единъ бѣлочерковченинъ. Но се убоя отъ нѣкаква сила и не влѣзе. Той тръгна